

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΟΔΩΙ ΦΛΕΣΣΑΙ, ΑΡ. 5	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ Απὸ τῆς Ἰανουαρίου ἕως τῆς Ἰουλίου Έν τῷ ἔσωτ. ἑρ. β. Έν τῷ ἔξωτ. γρ. χρ. 8.	Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ
-----------------------------------	---	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ παγκόσμιος εἰρήνη, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Θόρυβοι. Ἡ φιλοσοφία - ἡ καλογραφία. Α'. Ἡ μήτηρ, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Μαθήματα ἐκ Κύπρου, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἐπίτεσις τῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας». — Ὁ Δῆμος Δωτίου. Ἱεροσολίταις. Σχολῆς ἐν Ἀγριῇ. Διορισμὸς πνευματικοῦ διὰ τὴν Δῆμον, ὑπὸ Α. Κ. — Βιβλιοκρισία. Νεκταρίου Κεφαλῆ Μητροπολίτου Πενταπόλεως καὶ Διευθυντοῦ τῆς Ρίζαρείου Σχολῆς. Μάθημα Ποιμαντικῆς, ὑπὸ Τ. — Ἐκ τῶν τοῦ Χρυσοστόμου (κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν). Ἑπανοί διὰ τὸν Θεόν κατηγορεῖται διὰ τὸν Θεόν. — Ἐγκαλεῖται διὰ τὸν Θεόν συγχωρεῖται διὰ τὸν Θεόν. — Οἱ διδάξαντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προεχθὴ ἐβδομάδα. — Κυριακὴν Ἀποστολικὴν καὶ Εὐαγγελικὴν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Α. Διαληγοῦ.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΙΡΗΝΗ

Εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐδημοσιεύσαμεν τὴν κατ' ἐντολὴν τοῦ Τσάρου πολυκροτον ἐγκυκλίον τοῦ Μουραβιέφ περὶ παγκοσμίου ἀφοπλισμοῦ καὶ εἰρηνικῆς ἐπιλύσεως τῶν μεταξὺ τῶν Κρατῶν διαφορῶν σὲν πνευματικῇ εὐθύτητι καὶ δικαιοσύνης.

Ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης, ὡς ἐπὶ λυλίας λίθου, θὰ δοκιμασθῇ πρὸ πάντων ὁ σύγχρονος Εὐρωπαϊκὸς κόσμος.

Ἐμπόριον, βιομηχανία, γεωργία, ἐπιστήμη, τέχνη, φιλολογία, εἶνε αἱ κατώτεραι ὅψεις τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ θεμελιώδης βάσις, ἡ ψυχὴ, καὶ ἡ κυρία αὐτοῦ οὐσία, εἶνε ἡ ἐμψύχισις, ἡ τάξις, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀδελφικὸς, ἡ εἰρήνη· τὰς ἀρετὰς δὲ ταύτας καλοῦνται ἥδη ἐπισήμως ν' ἀποδείξωσιν ἂν σέβωνται τὰ πεπολιτισμένα λεγόμενα Κράτη.

Παρὰ τὸν πολιτισμὸν ἐκάστου Κράτους ὑπάρχει ὁ πολιτισμὸς ὁ διεθνὴς, μεταξὺ δ' αὐτῶν στενὴ ὑφίσταται ἀλληλεγγύη.

Ὅταν ὁ πολιτισμὸς ὁ διεθνὴς εἶνε βάρβαρος — καὶ εἶνε βάρβαρος, ὅταν δὲν εἶνε εἰρηνικὸς — καὶ ὁ ἰδιαιτερός πολιτισμὸς ἐκάστου Κράτους εἶνε ψεῦδος, ἀγυρτεία, ἀπάτη.

Ἡ δικαιοσύνη, ἡ τάξις, ἡ εἰρήνη, δὲν εἶνε ἔννοια τοπικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ παγκόσμιος. Ἐκάστου Κράτους καλεῖται νὰ τὰς πραγματοποιήσῃ ἐντὸς τῶν ὁρίων του. Ἄλλ'

εἶνε ὑπόχρεωσις νὰ τὰς σεβασθῇ καὶ εἰς τὰς σχέσεις του πρὸς τὰ ἄλλα Κράτη.

Ὁ Ἀγγλος, ὁ Γερμανός, ὁ Γάλλος, ὁ Αὐστριακός, καὶ οἱ λοιποὶ, κοινῶνται ἕκαστος διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν τάξιν τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ δικαιοσύνη, ἡ τάξις, ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ εἰρήνη τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε τὰ ἀνάγκαια τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς στοργῆς τῶν ;

Τί θὰ εἰλέγετε περὶ τῆς ἡθικῆς μιᾶς εὐαγγελίας, ἥτις θὰ ἐκφυγῇ διὰ τὴν μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς ὁμόνοιαν καὶ τάξιν, ἐνῷ ἴσταται ὡς ἐχθρὰ ἀπέναντι ἄλλων εὐαγγελιστῶν, ἀδιάρκους διὰ τὰς συμφορὰς τῶν, ἐργαζομένη μάστιγα νὰ σπερῇ μεταξὺ αὐτῶν διχονοίας καὶ διέθρους, καὶ ἐκ τῶν ξένων διακρίων κατασκευάζουσα τοὺς ἰδιόκτους τῆς γέλωτος ;

Τί θὰ εἰλέγετε διὰ μίαν ληστοσυμμαχίαν, ἥτις ἐν μίᾳ τῶν κακοεργιῶν τῆς θὰ ἐκφυγῇ ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς βασιλεύει ἀδιατάκτος πειθαρχία, ὁμόνοια καὶ τάξις;

Καὶ ὅμως πλεονεκτήματα ἀκόμη εἶνε ἡ θέσις τῶν Κρατῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια, ὡς εἰρηνικὰ καὶ δίκαια κατ' εἰκὸν, καθίστανται στοιχεῖα ἀδικιῶν καὶ πολέμου εἰς τὰς διεθνεῖς τῶν σχέσεις, ἀμιλλώμενα ἀναισχύοντες ἐπὶ τοῦ αἵματηροῦ σταθμοῦ τῶν πονηρευμάτων καὶ τῶν κακοεργιῶν.

Ἐννοῶ τὸν ἐν ὅλοις ἀνταγωνισμὸν καὶ τὴν πανηγυρικὴν διακήρυξιν τοῦ δικαίου τῆς ἰσχύος εἰς τοὺς χρόνους τοὺς εἰδωλοκρατικούς. Ἀλλὰ δεκαεννέα αἰῶνας μετὰ Χριστὸν τίνα ὑπόστασιν καὶ τίνα δικαιολογίαν δύναται νὰ ἔχῃ τοιαύτη βαρβαρότης ;

Ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη ἀξιοῖ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰ φυλετικὰ μίσση καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἰησοῦ ἀπειθῇ τὴν φωνὴν τῆς καὶ πρὸς ὅλα τὰ ἔθνη. Δὲν εἶνε Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλληνας, ἰσχυρὸς ὁ Παῦλος. Οὕτω δὲν εἶνε οὔτε Ἀγγλος, οὔτε Γάλλος, οὔτε Ρώσος, οὔτε Αὐστριακός, οὔτε Γερμανός, οὔτε Ἀμερικανός. Ὅχι διότι ἐξοντώνεται ἡ ἐθνικότης, ἀλλὰ διότι καλοῦνται εἰς ἀρμονίαν καὶ εἰρήνην ὅλοι αἱ ἐθνικότητες, καὶ ἂν διακρίνῃ ἡ φυλὴ, ἀλλὰ ἐνώνει ἡ ἀδελφότης ἡ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ ἡ κοινὴ ιδιότης τῶν τέκνων τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς.

Ὡραῖον ὄνειρον ! ἀκούει νὰ φωνάζουν. Τὴν φωνὴν αὐτῆς

τὴν γνωρίζω· εἶνε ἡ φωνὴ τῶν ἀπίστων καὶ τῶν ἀσεβῶν. Ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐλέγησαν διὰ νὰ γίνουν. Καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη εἶνε ἐντολή, ἥτις μίαν ἡμέραν θὰ ἐμφανισθῇ ὡς τὸ ἐπισημύεσθαι καὶ λαμπρῶτατον τῆς ἱστορίας γενοῦντος.

Θέλει—δὲν θέλει ὁ κόσμος, ἐκεῖ θὰ βαδίσῃ. Θὰ βαδίσῃ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ. Θὰ βαδίσῃ διὰ τῆς αἰδηρᾶς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων.

Ἡ πρόκλησις τοῦ Τσάρου πρὸς παγκόσμιον εἰρήνευσιν ἀπαρθεῖ διὰς τὰς στενοχωρίας καὶ τὰς συμφοράς, τὰς ὁποίας γεννᾷ διωθὴς κατὰστασις βασιζομένη εἰς ἐνοπλον ἀνταγωνισμόν, καὶ υποδεικνύει τοὺς φοβεροὺς καὶ ἀφεικτοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἡ παράστασις τῆς αὐτῆς καταστάσεως ἀπειλεῖ καθ' ὅλον χρόνον τοῦ κόσμου.

Καὶ δικαίως.

Τὰ ὁφόντια τῆς ἀμαρτίας θάνατος.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀμαρτῖαι Κρατῶν ἐναντίον Κρατῶν εἶνε αἱ βιαιότεραι μεταξὺ ὧν, οἱ καρποὶ τῶν κατ' ἀνάγκην εἶνε οἱ πλέον πικροὶ καὶ οἱ πλέον θανατηφόροι.

Ὁ Χριστὸς εἶπεν ὅτι ὅστις μάχαιραν ἔθηκε μὲ μάχαιραν, θ' ἀπολεσθῇ.

Τῆς ἀληθείας ταύτης τὸ κύρος διακηρύττει ἡ παγκόσμιος ἱστορία.

Ποῦ εἶνε τὰ ἔθνη τὰ μαχαιοθρατικά;

Ἄξια ὧν ἐπράξαν ἐπ' αὐτοῖς.

Βίος μαχίρας ἔλαβε τέλος διὰ μαχίρας.

Ἡ ἱστορία θὰ λειτουργήσῃ τάχα διαφορετικὰ διὰ τοὺς μετὰ Χριστὸν μαχαιοθράτας;

Ἐν αὐτοῖς, τὸν σταυρὸν ἀπορρίπτοντες, ἀγρίως τὴν μάχαιραν κραδαίνουσι, μὲ προσωπεῖον χριστιανοῦ καὶ μὲ καρδίας εἰδωλολάτρου, τόσῃ δι' αὐτοὺς τὸ χειρότερον.

Ἡ ὑπερβολὴ τῆς κακουργίας τὸν ἐπιτείνει τὸ μέγαθος τῆς εὐθύνης τῶν.

Καὶ ἡ θύελλα τῆς τιμωρίας ὠρύεται ἤδη καὶ βρυχᾷται.

Δὲν ἀπειλοῦσι μόνον τὰ Κράτη ἄλληλα, ἀλλ' ἕκαστον Κράτος, καθ' ἑαυτὸ, ἀκλεῖται ἐπὶ κοχλάζοντος ἡφαιστείου.

Ἰπὸ τὸ καθεστὼς τῆς στρατοκρατίας τὰ κράτη λυμάνονται κρίσις πολυποικίλης καὶ ἀφόρητος, κρίσις γεωργικῆς, βιομηχανικῆς, ἐμπορικῆς, ἠθικῆς, οἰκογενειακῆς, κοινωνικῆς, πολιτικῆς.

Τὸ παρὸν φέρει ἀκόμη τὴν ἀνοχήν· ἀλλ' ἡ ἀνοχὴ ἐξαντλεῖται, ἡ δὲ ἐκρηγνῆς προμηνύεται τρομερά.

Ἡ τοπικὴ τάξις καὶ εἰρήνευσις δὲν εἶνε δυνατὴ ἄνευ παγκοσμίου τάξεως καὶ εἰρηνεύσεως, ὅστις δὲ παράττει τὸν γαίτονα τοῦ ἔχει παράξει ἤδη ἐαυτόν.

Πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης πυκνώνονται καὶ θρασύνονται τὰ ἀνατρεπτικὰ στοιχεῖα.

Εἶνε τοῦτο σημεῖον τάξεως, πολιτισμοῦ καὶ δικαιοσύνης;

Ἦν ὁ θρόνος ἔρχεται ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕν τῶν.

Ὡς τὸν βρυχῶν τῆς βίας ἀπαντᾷ ἡ ὠρυγὴ τῆς ἀπαλψίας.

Καὶ ἐκ τῶν ὠδῶν τῆς στρατοκρατίας τίκεται ἡ ἀναρχία.

Τὴν κατάστασιν ταύτην καταγγέλλει ὁ Τσάρς, ὡς προ-

ληφθῶσι τὰ φρικώδη αὐτῆς ἐπακόλουθα.

Οὕτως ἡ παγκόσμιος εἰρήνευσις διὰ διαιτητικῆς ἐπιλύσεως τῶν διεθνῶν διαφορῶν ἐν πνεύματι αὐθιότητος καὶ δικαιοσύνης, δὲν μὲν πλέον ὑλιστικὸν ἠθικὸν τοῦ εὐαγγελίου παρὰ γὰρ ἀντήχον ὡς φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὐδὲ ἀπασχολεῖ μόνον ἀκαδημαϊκὰ συνέδρια τῶν εἰρηνοφίλων, ἀλλὰ δι' ἑνὸς τῶν κραταιοτάτων τῆς γῆς ἡγεμόνων ὑπόβαλλεται εἰς τὴν σπουδαίαν προσοχὴν τοῦ ἐπισήμου πολιτικοῦ κόσμου ἐν ὅλῳ τοῦ ἠθικοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῳ τῆς ἀμελείτου κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀνάγκης.

Ἐὰν οἱ κραταῖοι τῆς γῆς ἀκούσῃ, τόσῃ τὸ καλῆτερον ἐὶ ὁλόκληρον τὸν κόσμον· ὅσοι ἔχουσι δικαία καταπατηθέντα πλανῶνται ἐν νομίζουσιν ὅτι, πρὶν ἢ τὰ λάθωσι, δὲν πρέπει νὰ βάλωσι τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην. Ὅ,τι ἐν μαχαίρᾳ λαμβάνεται δυνατόν καὶ ἐν μαχαίρᾳ ν' ἀπολεσθῇ, ἐνῷ, καθιερωμένης τῆς ἀρχῆς τῆς εἰρηνικῆς διευθετήσεως τῶν διεθνῶν διαφορῶν, καὶ προαγομένου τοῦ πνεύματος τῆς εὐθιότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἕκαστος θέλει λάβει μίαν ἡμέραν ἐν εἰρήνῃ τὸ ἄνθρωπον, διὰ νὰ τὸ κρατῇ ἐν εἰρήνῃ ὡσαύτως ἀσφαλὲς μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἀλλ' ἐὰν τὰ Κράτη δὲν θελήσωσι, θ' ἀναγκασθῶσι ὅμως νὰ δεχθῶσι τὴν λύσιν ταύτην. Τὸ πνεῦμα τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, τὸ ὁποῖον ἔκαμε προσήλυτον ἕνα αὐτοκράτορα, αὐτὸ ἔκαμε καὶ κάμνει σπουδαίως δαημέρει κατακτήσεις εἰς τὰς μεγάλας κοινωνικὰς ομάδας ὧν τῶν Κρατῶν. Ὁ κόσμος ὅρῃ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν γαλήνην, καὶ ταῦτας μόνον μὴ παγκόσμιος εἰρήνῃ δύναται νὰ χορηγήσῃ.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἱστορεῖ ὅτι ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς πλάωσιν καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν τῆς λίμνης· καὶ ἀνήχθησαν· πλεόντων δὲ αὐτῶν, ἀφύπνισεν· καὶ κατέβη· λαίλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην· καὶ συνεπληρώσαντο, καὶ ἐκινδύνευσαν. Προσελθόντες δὲ διήγειρον αὐτὸν λέγοντες· Ἐπιστάτα, ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα. Ὁ δὲ ἐγερθεὶς, ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι τοῦ ὕδατος· καὶ ἐπαύσαντο, καὶ ἐγένετο γαλήνη. (Λουκ. ι' 22—24.)

Τοιοῦτοτρόπως εἶναι καὶ κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπολυθῇ ποτὲ φοβερὰ καταιγὶς καὶ θύελλα παγκοσμίου συρράξεως, ἐὰν ἐν τῇ τυφλώσει καὶ τῇ μέθῃ τῶν παθῶν τῆς ὥς κοιμώμενον ἀφήσῃ ἐν μέσῳ αὐτῆς τὸν Ἰησοῦν. Ἀλλ' εἰς τὸν κίνδυνον τὸν μέγαν, τὸν ἀφεικτον, τὸν δεινόν, τοῦ παγκοσμίου καταποντισμοῦ καὶ τῆς καθολικῆς καταπτώσεως καὶ καταστροφῆς, ἐνῷ οὐδαμῶθεν θὰ προσμειδῇ σωτηρία, αὐτὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὸ ἐνστικτον· θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν Ἰησοῦν, καὶ αὐτὸς διὰ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ θὰ κατασιγάσῃ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς τρικυμίας τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, καὶ θὰ φέρῃ τὴν καθολικὴν εἰρήνευσιν καὶ γαλήνην ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν αἰνῶν, ὅστινες θ' ἀγαπᾶνται πανταχόθεν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν Πατέρα τοῦ.

Μιχ. Γ. Γελανός.

ΘΥΜΑΤΑ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ — Η ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ

Τὸ ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσιν οὐχὶ σπάνιον φαινόμενον τῆς ἀγάμου γυναικὸς ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ γράμματα ἀφοσιώσεως καὶ τὸ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς ἐρήμοις ἢ παρὰ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία θεινόμενον μελανιμονόησης γυναικὸς ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τῆς ἐν πνεύματι λατρείας ἀφοσιώσεως τῆς, καὶ ταῦτα εἶνε φαινόμενα θυμάτων τῆς συγκυρήνης· περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας ἰδέας καὶ τῆς ἀσθελείας πρὸς τὴν ἐριθιότητα καὶ τὴν ὑψίστην ἠθικὴν σκοπὸν, ἐν ταῦτα ἔχουσι. Προτοῦ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν φιλόσοφον καὶ νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν καλογράειαν ἀνάγκης νὰ εἰπωμεν πῶς ἐννοούμεν τὴν γυναῖκα κυρίως.

Α. Η ΜΗΤΗΡ

Εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὅτι ἐὰν ὑπῆρξαν ἄνδρες διακριφάντες ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ διακριθέντες ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ κόσμου αὐταπαρνήσει τῶν, ὑπῆρξαν, διότι ἔσχον μητέρας ἐναρτέρας, μητέρας γυναικῶν νὰ ἀγαπᾶν τὰ τέκνα τῶν.

Εἰς τὴν πρόδον τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου ἀποβλέπων τὴν ἠθικοποίησιν αὐτοῦ ἐπιθυμῶ· τὴν ὁρησκίαν ὡς τὸ πρῶτον καὶ κυριώτατον τοῦτον μέσον ἀνεύρισκεν, εἰς τὴν ἐκπαιδεύειν τὸν νου μου στρέφω, ἀλλὰ πρὸ πάντων τούτων καὶ μετὰ πάντα ταῦτα εἰς τὴν μητέρα προσηλωθεὶς καὶ λέγω· ἄνευ τῆς μητρὸς οὐδέν.

Καὶ ὁ πατὴρ ναί, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρωτίστως ἡ μήτηρ διὰ τὴν ὁρησκίαν, ἡ μήτηρ διὰ τὴν ἠθικότητα, ἡ μήτηρ διὰ τὴν συμπεριφορὰν, ἡ μήτηρ διὰ τὴν εὐγένειαν, ἡ μήτηρ διὰ τὴν ἐντροπήν, ἡ μήτηρ διὰ τὴν ὑπομονήν, ἡ μήτηρ διὰ τὴν ἐλπίδα, ἡ μήτηρ διὰ τὴν αὐταπαρνήσιν· διότι πρωτίστως καὶ κυρίως ἡ μήτηρ διὰ τὴν ζωτικὴν ἀγάπην, ὑπόδειγμα ἀγάπης ζωτικῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὑπόδειγμα ζωτικῆς αὐταπαρνήσεως διὰ τὰ ἀγαπητὰ τῆς πρόσωπα δυνάμεν νὰ ἀναδειχθῇ περισσότερο ἀπὸ τὸν πατέρα, περισσότερο ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τῇ πραγματικῇ ἡ ὑψίστη σημασίς τῆς μητρὸς καὶ ὁ οὐράνιος καὶ θεῖος προορισμὸς τῆς γυναικὸς. Ὁ ἀνθρώπινος κόσμος θὰ προδεύσῃ ἠθικῶς καὶ ἠθικῶς προδεύων θὰ εὐτυχίσῃ πραγματικῶς τότε μόνον, ἔταν ὑπάρξωσι μητέρες τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἄξια. Ὁ ἀνθρώπινος κόσμος δὲν θὰ προδεύῃ ἠθικῶς, δὲν θὰ εὐτυχῇ πραγματικῶς ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι μητέρες μὴ ἐννοούσαι τὸν ἑαυτῶν θεῖον προορισμὸν καὶ παρὰ τὸν προορισμὸν τοῦτον ζῶσαι καὶ συμπεριφερόμεναι.

Ὁ σκοπὸς τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐπιφάνειας τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ πραγματώσις τοῦ ἀληθοῦς τῶν ἀνθρώπων προορισμοῦ. Ὁ Θεάνθρωπος εἶνε ἡ Αὐτοαγάπη καὶ ὁ πολιτισμὸς στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀγάπης. — Διότι ἀγάπη σημαίνει ἡμέρωσις, ἐπιείκεια, ὑπομονή, ἀγαθότης καὶ θυσία ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ. — Ἀγάπη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου σημαίνει μὴ ποιεῖν κακὸν

ἐν ἀδελφῷ· περιτάσει, ποιεῖν δὲ ἀγαθόν ἐν ἀδελφῷ· περιτάσει. — Ἐν κοινωνίᾳ ἀνθρώπων τὸ μὴ συμβαίνειν τὸ κακὸν γίνεσθαι δὲ τὸ ἀγαθόν, τοῦτο εἶνε πολιτισμός. — Ὡστε ἡ μορφωτικὴ πρὸς τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν δύναμις εἶνε ἡ ἀγάπη ἡ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς Αὐτοαγάπης ἐμπνευσμένη καὶ ὡς κύριον ἐλαττήριον αὐτῆς ὑπάρχουσα.

Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐν τῇ πλήρει αὐτοῦ ἐννοίᾳ εἶνε ἄνθρωπος καὶ γυνή. Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ δύναται νὰ ἀγαπᾷ τὸν Χριστὸν καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀντλῶν δύναμιν ἀγάπης νὰ ἀποβάλῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ πρῶτον ἐν τῇ κύκλῳ τῆς οἰκογενείας, μορφωτικῇ ἀγάπῃ δύνανται, καὶ ἡ γυνὴ ἐπ' ὅσης ὀφείλει καὶ δύναται τοιαύτη δύναμις ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς νὰ ἀναδεικνύεται.

Ἀλλ' ἡ ἀγάπη πρωτίστως καὶ κυρίως δὲν εὐδαιμονεῖται, ἀλλ' ἐμπνέεται, ἀλλὰ εὐδαιμονικῶς μεταφύεται ἀπὸ τῆς μιᾶς καρδίας εἰς τὴν ἄλλην. Ἰνα ἐμπνευσθῇ καὶ μεταφύεσθαι ἡ ἀγάπη καὶ τὸ δένδρον αὐτῆς ὅλλον πάντοτε τοὺς γλυκεῖς τῆς εὐγενείας καρποὺς παράγῃ, ἀνάγκη τὸ ἐμπνέον, τὸ παρ' οὗ ἡ μεταφύτευσις νὰ παρίσταται καὶ νὰ εἴνε ὅλον ἀγάπη καὶ, εἰ δυνατόν, μόνον ἀγάπη.

Ὁ Χριστὸς ἐμπνέει καὶ φυτεύει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πιστεύοντος εἰς αὐτὸν ἀνθρώπου τὴν ἀγάπην, διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ἀγάπη καὶ μόνον ἀγάπη πάντα νοῦν ὑπερβάλλουσα εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ βίου καὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς.

Ὁ θεὸς Παῦλος ἐνέπνευσεν ἐν Χριστῷ εἰς τὰ ἔθνη τὴν ἀγάπην καὶ τὸ δένδρον αὐτῆς ἐφύτευσε, καὶ τῶν συνεργῶν ποτιζόντων, τοῦ δὲ Χριστοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, εὐσεβεῖς καὶ καλλικαρπῶν αὐτὸ ἀνέδειξε μετὰ μακροῦ καὶ ἀπύτου ἀγῶντος καὶ ὑπερανθρώπου μόχθους.

Ἐνέπνευσε δὲ βεβαίως καὶ ἐφύτευσε πραγματικῶς, διότι ἡγάπα· διότι τὸ ἔργον τοῦ ὁρμάτο ἀπὸ τῆς ἀγάπης καὶ ἔληγεν εἰς τὴν αὐταπαρνήσιν καὶ ἔδραστο διὰ τῆς αὐτοθυσίας.

«Τίς ἡμᾶς χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;» ἐβροντοφῶναι ὁ Παῦλος καὶ πάντες οἱ ἀκούοντες πρὸς τὸν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καθήμενον τὰ βλέμματα τῆς ψυχῆς ἀνύψουν καὶ πρὸς αὐτὸν προσηλθόντες καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀνηγνόντες, ὡς ὁ σὺν ὁπὸ μαγνίτου, τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν λαμβάνοντες. — Ἐβροντοφῶναι ὁ θεὸς Παῦλος τὸ ἀγαπᾷ τὸν Χριστὸν καὶ οὐδὲν τῆς ἀγάπης τούτου δύναται νὰ μὴ χωρίσῃ, ἀγαπᾷ σε, ὡς ἀγαπᾷ, καὶ μιμήθητέ με, καὶ ἐπειθόντο καὶ οἶονε ἀναγκάτως εἰλκοντο· οἱ ἀκούοντες, διότι δὲν ὤμειλε τὸ στόμα, ἀλλ' ἐπαλλεν ἡ πλήρης ἀγάπης καρδία του, ἡ δὲ φωνὴ ἡ ἀκουομένη δὲν ἦτο φωνὴ τοῦ λαβύργου καὶ τῶν χειλέων, ἀλλὰ φωνὴ τῶν καρμύνων τῶν τῆς καρδίας παλμῶν.

Ἠγάπα ὁ Παῦλος καὶ ἐνέπνευσε καὶ ἐφύτευσε τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης, τὸ δένδρον τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς εἰδωλολατρίας, τὸν κόσμον ἐν ᾧ ἐφ' ἡμέραν καὶ τῇ ἀγριότητι. — Τὸ κολοσσαῖον ἔργον του, τὸ αἰώνιον ἔργον του, τὸ ὑπεράνθρωπον ἔργον του, εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὴν ὑπερβάλλουσαν, πρὸς τὴν καταπλήττουσαν διὰ τὸ ὕψος αὐτῆς ἀγάπην του, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ ὤφειλεν. Ἠγάπησαν καὶ ἐνέπνευσαν καὶ ἐφύτευσαν ἀγάπην, ἀγαπᾷ καὶ ἐμπνέουσι καὶ μεταφύτευουσιν ἀγάπην πάντες οἱ ἄλλοι· ὡς εἰς τὴν αὐτοαγάπην πιστεύσαντες καὶ πιστεύοντες. — Καὶ

ή εμπνεύσεις και ή μεταφύσεις και ή ζωογόνοις είνε πάντοτε ανάλογος προς την εμπνεύσαν, προς την μεταφύτουσαν ἀγαπῶσαν καρδίαν.

Αλλά τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης, ἡνὰ ὑπάρχει ζειθαλέα καὶ καλλίκαρπον, πρέπει νὰ φυτευθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν καιρὸν τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἀνατροφῆς.

Τὸ δίδον τὴν ζωὴν εἰς τὸ φῶς εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ τοῦ Χριστοῦ χάρις. Χριστὸν βλέπω τὸν αὐξανόντα, ποτίζοντα παραδέχομαι τὸν πατέρα, τὸν διδάσκαλον, τὸν ἱερέα, τὸν ἐπίσκοπον, ἀλλὰ, τί νὰ εἶπω; φυτεύουσαν τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου—τοῦ κατόπιν νείου καὶ εἰς τὸν ἀνδρὸς καὶ γέροντος, — βλέπω μόνον τὴν μητέρα τὴν ἀγαπῶσαν καὶ γινώσκουσαν νὰ ἀγαπᾷ τὰ τέκνα τῆς. Ὁ λους τοὺς ἄλλους νὰ ἔχω, ἐὰν ἐὰν ἔχω τὸν μόνον ἀρμόδιον φυτευτὴν, οὐδὲν ἔχω, ἢ ἐλάχιστα ἔχω.

Ἐν τούτῳ ἡ μεγίστη ἀξία τῆς γυναικὸς—μητρός ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀληθὲ πολιτισμὸν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ἐξημέριωσιν.

Καὶ τὴν γυναῖκα ἀποκλειστικῶς πρὸς τοῦτο προώρουν ὁ δημιουργὸς αὐτὴν Θεός. — Ἰδετε αὐτὴν εἰς τὸ οὐτεῖον ἔργον τῆς τῶν τέκνων τῆς ἀνατροφῆς, καὶ ὅτι ἐννοήσεται καὶ ὅτι ἀντιληφθῆτες, ὅτι οὐτὲ ἐγὼ οὐτὲ οὐδὲς ἄλλος δύναται νὰ περιγράψῃ τὸ ἔργον τῆς εἶνε πῶσον οὐτεῖον καὶ ὑψιστον, ἢ μυστηριώδες ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ τέκνου τῆς ἐπιρροῇ καὶ ἐπίδρασις εἶνε πῶσον ἀκατάληπτος ἢ μᾶλλον ἀσύλληπτος εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ὥστε ἡ γράφει, ἡ ὅποια ὅτι τολμήσῃ νὰ τὴν περιγράψῃ δικαίως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς θρασεία ἢ μὴ ὡς ἀσέβης. — Ἡ ἀγαπῶσα τῆς μητρός καρδία, ἡ εμπνεύουσα καὶ μεταφύτουσα τὴν ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου μητρικὴ καρδία, ἐννοεῖται μὲν, ἀλλὰ δὲν περιγράφεται. Ἡ περιγραφὴ ἀσχημίζει τὸ οὐτεῖον καὶ οὐράνιον αὐτῆς κάλλος.

Ἰδετε τὴν μητέρα θλιβομένην διὰ τὸ τέκνον τῆς. Ἰδετε αὐτὴν χαίρουσαν διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ, διὰ τὰ πλεονεκτήματά του, Ἰδετε αὐτὴν μεριμνῶσαν περὶ τοῦ τέκνου τῆς, παρακολουθεῖσα τὴν μητέρα ἐν σχέσει πρὸς τὸ τέκνον τῆς, παρατηρήσατε τὴν κίνησιν τῶν οφθαλμῶν, τοὺς μορφοσμούς τοῦ προσώπου, ἀκούσατε τὸν τόνον τῆς φωνῆς καὶ πᾶσαν αὐτῆς κίνησιν, ὑπὸ σημείωσιν λάβετε, καὶ ὅτι βεβαιωθῆτε, ὅτι ἡ μήτηρ εἶνε αἰσθηματικὴ εμπνεύουσα, ὅτι ἡ γυνὴ—μήτηρ εἶνε φυσικῶς πρῶτον ἀγαπῶσα καρδία καὶ ἐπειτα σκεπτόμενος καὶ κρίνων νοῦς.

Ἡ γυνὴ, φωνάζουσιν οἱ θεολόγοι, τὴν γυναῖκα ὁ Χριστιανισμός. — Τοῦτο τὸ καλῶς καὶ ὀρθῶς λεγόμενον δέον πληρέστερον καὶ ὁρθέστερον νὰ λέγηται: « Ἀνύψωση καὶ ἐχρησιμοποίησις τῆς γυναῖκα ὁ χριστιανισμός σύμφωνα με τὴν φύσιν καὶ τὸν ὄριον καὶ μέγαν προορισμὸν, τὰ ὅποια παρὰ τοῦ Θεοῦ λαβούσα ἔχει».

Ἡ ἡθικὴ πρόοδος καὶ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου ἐγκτεται εἰς τὸν ἀληθὲ πολιτισμὸν, τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀγάπης. Ἡ βλάβη τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε ἡ γυνὴ—μήτηρ ὡς κατὰ Χριστὸν καὶ ἐνδυναμούμενη ἐν τῇ θείᾳ αὐτῆς ἐρίῳ ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ μόνον, ὡς εἶπη τις, ὡς μήτηρ ἐγγίζει τὴν γυναῖκα; Ναί, μόνον ὡς μήτηρ. — Καὶ τὴν φιλοσοφίαν, τί θὰ

τὴν κἀμωμεν; καὶ διὰ τὴν καλογραλίαν τί θὰ εἰπωμεν; — Οὐχ ἀπάρχει κόπος δι' αὐτάς; Ὡς τερατώδεις βεβαίως ὑπάρχει τὰς θεωρίας ἀφ' οὗ αὐτὴν προορισμὸν εἰς ταύτας διακρίνει. — Ὡς ἐξετάσωμεν τὴν φιλοσοφίαν δὲν θὰ περιφρονήσωμεν τὴν ὑπαρξίν τῆς καλογραλίας, ἀλλὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις.

Τιμὸς. Ἀναστασίας

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΚ ΚΥΠΡΟΥ

Εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Κύπρου» ἐδημοσιεύθη ἡ λογοθεσία τοῦ γυμνασιάρχου κ. Μ. Δ. Βολονάκη ἡ ἀπαγγελλομένη κατὰ τὴν ἐνταῖν τῶν προορισμῶν ἐξετάσεων τοῦ Παγκυπρίου. Μεταξὺ δ' ἄλλων φέρονται τὰ ἑξῆς: «Πρὸς δ' εἰδότες ὅτι κατὰ τὴν παιδαγωγικὴν ὁ ἐθισμός εἶνε τὸ κεφάλαιον πάντων τῶν παιδαγωγικῶν κανόνων, ἀγγίζομεν, ἐπικουρούμεν ἐκ περιτροπῆς τῶν πλείστων συνάδελφων, τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν Ἑκκλησίαν ἡνὰ ἐν αὐτῇ κοινῇ τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα τελούσιν ἐξεγείρονται. τὰ εὐγενῆ θρησκευτικὰ συναισθήματα διὰ τῶν λειδωρῶν γυμνασίων τῆς φιλοσοφικώτατης καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ πνεύματος θρησκείας τοῦ Θεοανθρώπου καὶ τῶν οὐρανῶν τοῦ Εὐαγγελίου διδασκάλων, καὶ κρατύνεται ἡ πρὸς τὸν Πάνσοφον Δημιουργὸν εὐσεβεία, ἐμφυτευθῶσι δὲ καὶ τοῖς μέλλουσι δημοδιδασκάλους, τοῖς ἀποστόλοις καὶ ἐργαταῖς τοῦ ὀφελίμου, ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ ὁλότητι τοῦ ἀγαθῶν μάλιστα, πλῆθυσμού, παραγωγῆς προσόντα ἀναγκαιότητα».

Οἱ ἐν Ἑλλάδι Γυμνασιάρχαι, καὶ Διευθυνταὶ Διδασκαλῶν καὶ Καθηγηταί, ὅτι ἡλίστητον τάχα τὸ ἐπιστημονικὸν τῶν ὕψος, ἀν' ἐξήλυνον τὸ παράδειγμα τῶν συναδέλφων τῶν τοῦ Παγκυπρίου; Σχολάρχαι καὶ δημοδιδασκαλοὶ ἀδελφοὶ, ἔστιν ὅτε παρ' ἡμῖν τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν Ἑκκλησίαν. Ἀλλ' οἱ ἐπὶ τῶν γυμνασιακῶν ἑδρῶν καθήμενοι νομιζοῦσιν φαίνεται, ὅτι καταπίπτουσιν ἀπολυθούσας συνθέσεις, αἷν ὅποια ἦσαν προσορίσεις καὶ ἱεραὶ εἰς ἀρχαίους τοῦ Γένους διδασκάλους. Διὰ τοῦτο ἡ ἐν Ἑλλάδι σκοποδύουσα νοστήσῃ φεύγει, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὰς ἐκκλησιαστικὰς συνθέσεις ἀνευ τῆς φυσικῆς συνειδήσεως, σκεπτοῦσα μάλιστα τοὺς φοιτητάς εἰς αὐτάς, τὸ δὲ ἀνέρον παράδειγμα ἀρῶσαν πρωτοτύπος ἀπὸ τῆς ἐκείνου, εἰς οὗ εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ διαπαιδαγώγησις αὐτῆς. Ἡ λαοφιλὴς γυμνασιάρχαι καὶ καθηγηταὶ σπανίζουσιν παρ' ἡμῖν, οὐδένα δὲ γνωρίζω θεωροῦντα καθήμενον αὐτοῦ νὰ εἴδῃ τὴν γῆσιν τοῦ μαθητῆς τοῦ εἰς τὴν Ἑκκλησίαν. Ἀλλὰ καὶ διὰ αὐτὸ τοῦτο ἡ γυμνασιακὴ ἡμῶν παιδεία εἶνε τὸσον ἀνεπίστατος εἰς τὸ νὰ μεταδώσῃ φρόνημα καὶ ἥθος, πεφωτισμένοι δὲ ἡμιμαθεῖς ἐκπαλίδουσι λεγώνας ἐξολογιστῶν ἀπὸ τῶν γυμνασιακῶν πρεσβυτέρων. Μαθηταὶ μὴ γνωρίζοντες ὁμολογῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν συνείδησιν, προβάλλουσιν, πολλοὶς ἐπὶ αὐτῆς τῆς θρησκείας, οἱ δὲ ἐξυπναὶ αὐτοὶ φιλοσοφικῶς εἶνε ἀντάγει τῆς σεφῆς ἡλιθιότητος τῶν διδασκάλων τῶν ἐκείνου. Ὁ νυνὶ πρὸς τὴν παιδείαν φαίνεται ἐμφανέμενος ὁ πᾶς ἐκείνου ζῆλος πρὸς ἀναμάρτησιν τῆς ἡμετέρας ἐκπαίδευσιν τοῦ Βίβλου. λοιπὸν ὡς εἶνε ὅτι ἂν προσκλήναι Διότρημα ἐπὶ τῇ

σον εἰς Γυμνασιάρχαι καὶ Καθηγηταὶ νὰ συμπάσχοντες ἐκείνην Κυριακὴν μετὰ τῶν μαθητῶν τῶν εἰς τὰς ἐκκλησίας ἢ ὑπηρεσίαν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν ἐν ὅλῳ τῷ ἔλαχιστῳ. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὀφείλομεν νὰ γίνωμεν θρησκευτικώτεροι. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ ἀγαπῶσα εἰς τῶν ἱερῶν ἢ ἡ ἀδιαφορία πρὸς αὐτὰ λυμνώνεται τὴν ἐκπαίδευσιν ἢ θρησκευτικὴν ἡμῶν ἀναγέννησις ὅτι ἀπαντᾷ ἀνυπέρβλητα προσκόμματα. Ὅστις γυμνασιάρχης ἢ καθηγητὴς δὲν θὰ θέλῃ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ μέτρον, ἐλευθερὸς εἶνε νὰ διδάσῃ χαρτοπαλίων διὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου, τὸ δὲ πρῶτον νὰ φορεθῇ μέχρι μεσημβρίας. Ἄλλ' εἰς τοιοῦτους ἀνευσεύτους λυμνῶνας τοῦ ἐπὶ στιγμῇ πρέπει νὰ εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ ἀπόστολὴ τῆς ἐκπαίδευσιν καὶ τοῦ φρονήματος τῆς Ἑλληνίδος νεότητος.

Ὁ Γυμνασιάρχης καὶ οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Παγκυπρίου ἴδουσι λαμπρὸν τὸ παράδειγμα. Ἐὰν τὸ ἐρωτήμα δὲν ἀπείλιπε τοὺς ἐν Ἑλλάδι συναδέλφους τῶν, ὅτι τὸ δεῖξαι ἢ ἐν τῷ μέλλοντι πολιτεία τῶν.

Μιχ. Γ. Γαλανός

ΕΠΕΤΕΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

Ἀναγνωρίζομεν ἐν τῇ «Ἀρμύνῃ» Σμύρνης τὰ ἀκόλουθα. Ἡ προτάρχητος ἀληθῶς καὶ ἐνέπληστον ἐλπίδων καὶ χαρῶν πᾶσαν εὐσεβὴ καὶ φιλοθρησκὴν καρδίαν ὑπὸ 2,000 καὶ ἐπικείνα λαοῦ τῆς χθὲς ἐκκλησιάζει τιμῇ, ἐνθάρρυνσις καὶ υποστήριξις πρὸς τὸ ἱερὸν ἔργον, ὅπου πᾶσαν τελειοφάνειαν ἀνέλας καὶ προήγαγεν ἡ παρ' ἡμῖν θρησκευτικὴ ἀδελφότης «Εὐσεβείας», ἥτις χθὲς ἐπανηγήριζε κατὰ τὰ παραγγελλόμενα τὴν πέμπτην ἀπὸ τῆς ἱερέσεως αὐτῆς ἐπέτειον.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτῆς αἱ λαϊκαὶ ἡμῶν τάξεις, μετὰ τῶν ὁσίων ἀτυχῶς ὀλιγίστοις τῶν προσεχόντων κοινωνικῶς, ἐσπευσαν προθύμως καὶ ἐνθουσιάζοντες ἢ δὲ τελετῇ προσέλαβον χαρακτηριστὰς μεγάλης καὶ δημοτελοῦς πανηγύρεως ὑπενομιζούσης ἡμῖν ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ λαϊκῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅς ἀσθημα ἄγνόν θεοσεβείας συνήρου τῆς κίνησητος καὶ ἡ φωνὴ τῶν κηρύκων τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἑκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἱεροῦ λόγου ἐνεθουσία καὶ ἐποδηγέται τὰ πλῆθη.

Παρόμοιον τιμὸν πενταετίας ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, τῶν μέσων καὶ περιστάσεων, τελεῖται ὑπὸ τῆς «Εὐσεβείας», οὐ μόνον ἐν μέσῳ ἡμῶν, εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς Σμύρνης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ περὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἱκανῶν ἱεροκηρύκων τῶν ἐκείνου.

Καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ σκοποῦ τῆς «Εὐσεβείας» ἀποτελέσματα δὲν ἐδράζοντο νὰ γέλωσι καταφανῇ. Ἡ «Εὐσεβεία» εἰσεχώρησεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ, ἐμάλαξεν ἡμέρας τὸ ἥθος τῶν τραχυτέρων τάξεων, ἐφώτισεν τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ἐπέρρωσε τὸ θρησκευτικὸν τῶν αἰσθημάτων, μετέτρεψε τὸ Κυριακὸν αὐτῶν ἐντευκτήριον ἀπὸ κατήλειον εἰς ἐκκλησίαν καὶ ἐκείνῳ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν προσκλήσας διδάσκει καὶ ἐκαστὴν πρὸς τὸν θεόν, τὴν κοινωνίαν, τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν ἐργασίαν ἀγάπην.

Τὴν ἄλλο τούτων θεαρεστότερον, ἐκπολιτιστικώτερον, ὑψηλότερον, ἠθικοποιητικώτερον.

Ἡ «Εὐσεβεία» κατίστη παρ' ἡμῖν ἀπὸ πενταετίας παράγον τῆς τοιαύτης τοῦ λαοῦ διαπαιδαγωγίσεως: τοῦτο δ' ἀνεγνωρίσθη, ἐγένετο ὀλόν καὶ καταφανές, ὥστε καὶ ἐτυχεν υποστηρίξεως οὗ τῆς τυχεύσης ὑπὸ τῶν μέσων ἰδίως τάξεων τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, αἵτινες καὶ συνέφεραν χθὲς ἀδελφὴ εἰς τὴν ἐπέτειον αὐτῆς.

Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μέχρι ἀσφυλίας κατεκλείσθη, ὑπὸ ἐκκλησιασματος ἐν κατανύξει ἀκροαθύντος τῆς θείας λειτουργίας, ἥν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εορτῆς ἐτέλεσεν ἡ Α. Δ. Σ. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν κ. Βασίλειος, ὁ ἐν παντὶ θεαρίστω καὶ κοινωφελὲ ἔργῳ κηλότης καὶ ἐκτεκτὴς ἱεράρχης, ὁ μετ' ἐνθέου ζήλου υποστηρίξων τὸ ἔργον τῆς «Εὐσεβείας», ἥς καὶ ἐπίτιμος τυγχάνει πρόεδρος, ἔχων ὡς σὺλλειτουργὸν τὴν Α. Δ. Σ. τὸν ἄγιον Λυδίας κ. Ἰγνάτιον ἐν τῶν ἐπιστῶν τῆς ἀδελφότητος μελῶν.

Περὶ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας κατέβησαν ἐκ Περικίας καὶ ἡ Α. Δ. Σ. ὁ ἄγιος Ἐφραίμ κ. Ἰωάννης Εὐθυμίου ἐπίτιμος ἐπίσης τῆς ἀδελφότητος μέλος ἀπὸ δὲ τὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ κεφαλῇ ἔχον τοὺς τρεῖς ἀρχιερεῖς καὶ τὸν ἱερόν κληρὸν ἐξήλθεν εἰς τὸ προαύτιον τοῦ ναοῦ, ὁ εὐρύτατος τοῦ ὁποῦ χῶρος καταλλήλως διασκευασθεὶς ἀν' ἐξήκεας νὰ περιλάβῃ διον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν πανηγυριστῶν, ὅπου κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς ἀνῆρχετο εἰς 2—2,500 ψυχάς.

Ἐκεῖ κατέβησαν τὰς ἐπὶ τούτῳ τιμητικὰς θέσεις οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐπὶ τὸ βῆμα δ' ἀνελθὼν ὁ Σ. Μητροπολίτης ἐκήρυξε δι' ὀλίγων τὴν ἐνάρξιν τῆς εορτῆς, εὐθὺς δ' αἰεσίως ὁ ὑπὸ τὸν κ. Φινέλην ἐκκλησιαστικὸς χορὸς συγκείμενος ἐκ 40 περιποῦ καλλιεργῶν ψαλτῶν ἐμελψε τὸν γινώστον ὕμνον τῆς «Εὐσεβείας», ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Στ. Πιττακῆ καὶ μελοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Φινέλη. Πάντες ἠγέρθησαν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὕμνου, ὅστις ἐτετέλεσθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ὑπὸ τοῦ καλλιεργῶν χοροῦ.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὕμνου, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Σμύρνης κ. Φώτιος Παγώνης ἐξερμήνευσεν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, λαβὼν ὡς θέμα τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἐξάρξε τὸ ἔργον τῆς «Εὐσεβείας» καὶ προδιωνίσθεις ὑπὲρ αὐτῆς τὰ βέλτεστα.

Εἶτα ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ κ. Γεώργ. Βογτζαλίδης, ὁ γυνώσκων καὶ συμπαθὲς λόγιος συμπολίτης, ὅστις ἀπήγγειλε καλλιπῆς ποίημα ἐπὶ ἐκείνων, ἀτίνα συναρπάζουσι τὸ ἀκροατήριον καὶ φέρουσι τὰ δάκρυα εἰς τοὺς οφθαλμούς.

Κατόπιν ὁ γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ἀδελφότητος κ. Π. Μαρέλως ἐλογόδεσεν ἐκ μερῶν τοῦ ἀπογορευμένου Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸ συμπληρωθὲν ἔτος τῆς ἀναγείσεως αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς λογοθεσίας καταφανέται πῶσον ἡ ἀδελφότης υποστηρίχεται ὑπὸ τοῦ κοινῶν καὶ εἰς ποῖον ἀνθρόπῳ οὐκ ἐννοητικὸν σημείον ἐορίσκειται, κατὰρθώσας ἐκτός τῆς τακτικῆς ἀποτίσεως τῶν μισθῶν τῶν ἱεροκηρύκων αὐτῆς, νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἴδιον οὐκ ἐκτὸς ἀντὶ λίρων 1450.

Ἀντὶ τῶν πέρυσιν ἐγγεγραμμένων 921 μελῶν, σήμερον

Τετάρτη 16 » Μ. Γαλανός.
 Σάββατο 19 » Μ. Γαλανός.
Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας
Εὐφρόνης 25—26 μ. μ.
 Κυριακὴ 13 Σεπτεμβρίου Κ. Διαλυσμας.
Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀνατολικῆς
ἐν τῷ ἁγίῳ Νικολάῳ
 Κυριακὴ 13 Σεπτεμβρίου 5—6 ἀρχ. Τ. Ἀναστασίου.
Ἐν τῷ Ζακυνθίῳ Ὁρμανοτροφεῖῳ
 Πέμπτη 17 Σεπτεμβρίου 7—8 Μ. Γαλανός.
 Σάββατο 19 » 7—8 Δ. Παπαδόπουλος
Εἰς τὰς φυλακὰς Συγγροῦ.
 Παρασκευὴ 18 Σεπτ. 7 1/2—8 1/2 π. μ. Τ. Ἀναστασίου

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 20^{ης} Σεπτεμβρίου 1898

Τὰ τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθεπομένης, ὅπως περιέρχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Καίμενον

¹⁶ Ἀδελφοί, εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, ἔάν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιοῦμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου· διότι οὐ δικαιοῦσθαι ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. ¹⁷ Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιοῦσθαι ἐν Χριστῷ, εὐρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ὅρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. ¹⁸ Εἰ γὰρ ἂ κατέλυσεν, ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἑμαυτὸν συνίστημι. ¹⁹ Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέβην, ἵνα Θεῷ ζήσω. ²⁰ Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. (Γαλ. 2: 16—20.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

¹⁶ Ἀδελφοί, ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι ἄνθρωπος δὲν γίνεται καὶ δὲν κρίνεται δίκαιος ἐκ τῶν ἔργων ὅσα ἐπιβάλλει ὁ μωσαϊκὸς νόμος· ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι ἄνθρωπος γίνεται καὶ κρίνεται δίκαιος ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἱ ἔχοντες τὸν μωσαϊκὸν νόμον ἐπιστεύσαμεν εἰς τὸν Χριστὸν Σωτῆρα, διὰ τὸ νὰ δικαιωθῶμεν ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ὅχι ἐκ τῶν ἔργων ὅσα ἐπιβάλλει ὁ μωσαϊκὸς νόμος· διότι οὐδεὶς ἄνθρωπος θὰ δικαιωθῇ ἐκ τῶν ἔργων ὅσα ἐπιβάλλει ὁ νόμος. ¹⁷ Διότι ἂν παραδεχθῶμεν τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλαδὴ δικαιοῦται ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ἔργων τοῦ νόμου, τότε θὰ ἔχημεν τὸ ἐξῆς σκοπὸν συμπέρασμα, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοί, ἐπειδὴ δὲν φυλάττομεν πλέον τοὺς τύπους καὶ τὰς τελετὰς τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἐγίναμεν ἁμαρτωλοὶ, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ Χριστὸς εἶνε αἰτία καὶ ὑπερῆτος εἰς τὴν ἁμαρτίαν μας ταύτην. Ἀλλὰ μὴ γένοιτο νὰ καταστήσῃ τις εἰς τοιοῦτον σκοπὸν καὶ βλάσφημον συμπέρασμα, τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ κατ' ἀνάγκην, ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι δικαιοῦμεθα ἐκ τῶν ἔργων τοῦ νόμου. ¹⁸ Διότι, ἐάν ὅσα ἐκρίνισαι, τὰ καὶ πάλιν, ἔάν δηλαδὴ, ἀφοῦ ἀφῆκα τοὺς τύπους καὶ τὰς τελετὰς τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, πάλιν μεταστρέφωμαι εἰς αὐτὰ καὶ ζητῶ νὰ τὰ φυλάττω, ἔάν οὕτω πράττω, ἀποδεικνύω τότε ὅτι εἶμαι παραβάτης καὶ ἁμαρτωλός. ¹⁹ Ἀλλ' ὅχι· δὲν εἶμαι ἁμαρτωλός ἐκ τοῦ ὅτι δὲν φυλάττω πλέον τοὺς τύπους καὶ τὰς τελετὰς τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου· διότι ἐγὼ ἀπὸ αὐτῶν τὸν νόμον ὀδηγούμενος

ἤλθον εἰς τὸν Χριστόν, καὶ δὲν φυλάττω πλέον τοὺς τύπους καὶ τὰς τελετὰς τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου· δὲν ἐνεργῶ πλέον κατὰ τὸν νόμον τοῦτον· ἀπέβην καὶ εἶμαι ὡς νεκρός καὶ ἀνενεργητός ἀπέναντι αὐτοῦ· ἀφῆκα δὲ καὶ τοὺς τύπους τοῦ νόμου, διὰ τὸ νὰ ζήσω κατὰ τὸν ἀποκαλυφθέντα διὰ τοῦ Χριστοῦ οὐσιαστικὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. ²⁰ Ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη· καὶ ἐγὼ ἔχω ἐσταυρωμένον καὶ δὲν ἐνεργοῦμαι πλέον ἐντίς μου τὰ φρονήματα καὶ τὰ θελήματα καὶ τὰ συναισθήματα τῆς προτέρας ζωῆς μου· δὲν ζῶ ἐγὼ ὅπως ἔζων πρότερον· ἀλλὰ τώρα εἶνε ἰδικά μου τοῦ Χριστοῦ τὰ φρονήματα καὶ τὰ θελήματα καὶ τὰ συναισθήματα· ὁ Χριστὸς ζῇ καὶ ἐνεργεῖ δι' ἐμοῦ, πᾶν δὲ τὸ ὅποιον σχετίζεται μὲ τὴν σωματικὴν ζωὴν μου, τὸ ἐνεργῶ τώρα σύμφωνα καὶ ἀκόλουθον πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπακοήν μου εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὲ ἡγάγησε προσωπικῶς ὡς φίλον του, καὶ ὅστις παρέθηκεν εἰς θάνατον τὸν ἑαυτοῦ του διὰ τὴν σωτηρίαν μου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 20^{ης} Σεπτεμβρίου 1898

Καίμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὁπίσω μου ἔλθιν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι. Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἔσται ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Ἦ γὰρ ὠφελῆσαι ἄνθρωπον, ἐάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν οὗτου; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὅς γὰρ ἂν ἐπαισχυθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἁγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶν τινες τῶν ᾧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἄν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει. (Μαρκ. γ' 34—38 καὶ θ' Α.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει νὰ γίνῃ ὁκαδὶς μου, πρέπει νὰ ἔχῃ αὐταπάρνησιν καὶ πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθῇ μετὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ σταυρικὸν θάνατον ἀκόμη νὰ ὑποστῇ. Διότι, ἐάν θέλῃ ἐστισθῆποτε νὰ μὴ βίβησκινδυνεύσῃ ἢ νὰ σώσῃ κινδυνεύουσιν τὴν ζωὴν του, θὰ χάσῃ τὴν ψυχὴν του· ἐστισθῆποτε δ' ἢ θέλῃ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ἕνεκα ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου μου, αὐτὸς θὰ ἐπιτύχῃ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Διότι εἰς τί θὰ ὠφελήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν του; ἢ μήπως ὑπάρχει κανὲν ὕλκον κέρδος, ἐσυνδῆποτε μέγα καὶ ἂν εἶνε, τὸ ὅποιον νὰ δύναται τις νὰ δώσῃ ὡς ἀντάλλαγμα, ὅπως μὲ αὐτὸ ἐξαγοράσῃ ἐκ τῆς αἰωνίου ἀπωλείας τὴν ψυχὴν του; Ὅστις δὲ θέλῃ ἀποφύγῃ νὰ φανῇ ὅτι εἶνε μαθητὴς μου καὶ ὅτι πιστεύει καὶ ἐμολογεῖ καὶ ἐκτελεῖ τοὺς λόγους μου, ἕνεκα ἐντροπῆς πρὸς τὴν γενεάν τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβαινόντων τοὺς νόμους τῆς σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης, θὰ ἐντραπῶ καὶ ἐγὼ ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν λάβω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ὅταν θὰ ἔλθω ἐνδεδυμένος τὴν δόξαν τοῦ Πατρὸς μου καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοῦς ἁγίους ἀγγέλους μου. Καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς, (ὑπαινιττόμενος τὴν μετ' ὀλίγον μέλλουσαν νὰ γίνῃ μεταμύρφωσίν του καὶ τὴν ἀνάστασιν καὶ ἀνάληψίν του) Σὰς βεβαιῶ ὅτι ὑπάρχουσι μερικοὶ ἀπὸ σῶς τοὺς ἱσταμένους ἐδῶ, οἱ ὅποιοι πρὸ τοῦ θανάτου σας θὰ ἴδωσι τὸν ἀνάτατον ἄρχοντα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ παρουσιαζόμενον μετὰ δυνάμεως.

Κ. Α. Διαλυσμας